

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **APB-PLZEŇ a.s., IČO: 27066410**, se sídlem Losiná 303, 332 04 Losiná,

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce, IČO: 75046952**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č. j. 6863/1.30/17-10,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č. j. 6863/1.30/17-10 (dále též „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) částečně změnil k odvolání žalobkyně rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 4138/6.30/17-33 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že prodloužil stanovenou lhůtu pro úhradu náhrady nákladů řízení z 15 na 30 dnů, ve zbytku ale

prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 90 000 Kč za správní delikty dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o inspekci práce*“) spočívajících v tom, že:

- žalobkyně písemně neinformovala druhého zaměstnavatele - Chebskou elektrofirmu s.r.o., (dále jen „*Chebská elektrofirma*“) jejíž zaměstnanci plnili dne 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 své pracovní úkoly současně (ve vzájemné spolupráci) na pracovišti - kioskové stanice, která je součástí technologického zařízení pro provoz VTE MLÝNSKÝ VRCH v Aši, o rizicích a přijatých opatřeních k ochraně před jejich působením, která se týkají výkonu práce a pracoviště, nespolupracovala tak při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen „BOZP“) pro všechny zaměstnance na pracovišti (kioskové stanice, která je součástí technologického zařízení pro provoz VTE MLÝNSKÝ VRCH v Aši); a tím, že neuzavřela písemně dohodu se zúčastněným zaměstnavatelem (Chebská elektrofirma), kterou by byl pověřen jeden ze zaměstnavatelů jako koordinátor, který bude koordinovat provádění opatření k ochraně BOZP zaměstnanců obou zaměstnavatelů a postupy k jejich zajištění. Vzhledem k tomu, že taková dohoda nebyla uzavřena a nebyl písemně stanoven nikdo, kdo by koordinoval zajištění BOZP a zaměstnavatelé se vzájemně neinformovali o rizicích a přijatých opatřeních k ochraně před jejich působením, nedošlo k naplnění základních požadavků bezpečného provádění prací, jakým bylo provedení kontroly při zajištění pracoviště a takového stavu, aby elektrické zařízení, dříve než se na něm začne pracovat a po celou dobu práce bylo bez napětí a bezpečné, čímž nezajistila, aby činnosti a práce zaměstnanců byly organizovány, koordinovány a prováděny tak, aby současně byli chráněni také zaměstnanci dalšího zaměstnavatele. Žalobkyně tak porušila § 101 odst. 3, odst. 4 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákoník práce*“);
 - při kontrole dne 5. 9. 2016 a 16. 9. 2016 bylo zjištěno, že žalobkyně neměla zpracován v závislosti na povinnosti vytvářet bezpečné pracovní podmínky vhodnou organizací BOZP a přijímání opatření k předcházení a prevenci rizik, ke dni 29. 8. 2016 a minimálně až do dne 16. 9. 2016 místní provozní bezpečnostní předpis (dále jen „MPBP“) pro provoz vlastních kioskové stanice, které jsou součástí technologického zařízení pro provoz VTE MLÝNSKÝ VRCH v Aši. MPBP by měl sloužit svými pokyny obsluhujícímu personálu pro obsluhu, manipulace i bezpečnostní opatření při práci na elektrickém zařízení a zajišťování pracoviště v elektrické stanici. Určuje kompetenční rozhraní odpovědnosti a doplňuje průvodní dokumentaci obsahující provozně montážní pokyny výrobců pro montáž, opravy, údržbu, výchozí a následné pravidelné kontroly a revize jednotlivých zařízení použitých v těchto kioskových stanicích a které jsou součástí výrobní dokumentace jednotlivých zařízení. Žalobkyně tak nesplnila povinnost, danou ustanovením § 102 odst. 1, odst. 5 písm. j) zákoníku práce (dále jen „*předmětné správní delikty*“).
2. Dále byla žalobkyni současně uložena povinnost k úhradě nákladů řízení podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

3. V úvodu žaloby vyjádřila žalobkyně svůj nesouhlas s tvrzením žalovaného, že ve dnech 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016, měli plnit společně na jednom pracovišti své pracovní úkoly jednak zaměstnanci žalobkyně, jednak zaměstnanci Chebské elektrofirmy. Přestože v uvedených dnech zaměstnanci obou společností plněním svých pracovních úkolů sledovali splnění společného cíle (oprava poškozené tlumivky), jednotlivé pracovní úkoly směřující k tomuto cíli společně na jednom pracovišti nevykonávali. To žalobkyně vyvozuje ze zcela odlišné náplně práce jednotlivých zaměstnavatelů, když žalobkyně zajišťovala pouze přepravu opravované tlumivky kioskové trafostanice a Chebská elektrofirma zajišťovala její demontáž a posléze její montáž zpět na místo. Konkrétní rozdělení jednotlivých pracovních úkolů během rozhodujících dvou dnů žalobkyně rozvedla a rozepsala podrobně v žalobě, a to od demontáže kioskové trafostanice Chebskou elektrofirmou, jejího převozu, nakládky, složení žalobkyní až po opětovnou montáž Chebskou elektrofirmou. Na základě těchto údajů je dle názoru žalobkyně zřejmé, že zaměstnanci obou zaměstnavatelů plnili své úkoly na jiném pracovišti, nikoliv společně na pracovišti jediném. Žalobkyně poukázala na fakt, že výhradní náplň práce zaměstnanců Chebské elektrofirmy spočívala v demontáži a následné zpětné montáži tlumivky, což je možné provést pouze uvnitř kioskové trafostanice, zatímco zaměstnanci žalobkyně vykonávali svou výhradní činnost spočívající v převzetí tlumivky vně kioskové trafostanice a v její přepravě do opravy a zpět, kde si ji zaměstnanci Chebské elektrofirmy opět převzali. Vše uvedené tudíž proběhlo na odlišném pracovišti, jedno se nacházelo uvnitř kioskové trafostanice, druhé vně této trafostanice. Jelikož plnění úkolů zaměstnanci obou společností spočívaly v práci naprosto odlišných druhů pracovních úkolů (montáž, resp. demontáž a doprava tlumivky do místa opravy a zpět) a na odlišných místech, tj. jednak uvnitř kioskové trafostanice, jednak vně ní, není možné, aby jak zaměstnanci žalobkyně tak Chebské elektrofirmy vykonávali společnou práci na jednom pracovišti.
4. Žalobkyně dále namítla, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, když ten uvedl, že prostor uvnitř kioskové trafostanice byl ve dnech 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 pracovištěm žalobkyně. Ta uvnitř kioskové trafostanice žádné práce neprováděla a provádět ani nemohla, protože pro práci v kioskové trafostanici neměla příslušná oprávnění. Právě pro tyto důvody byly práce uvnitř kioskové trafostanice prováděny Chebskou elektrofirmou. Nesouhlasila ani s tvrzením, že prostor uvnitř kioskové trafostanice byl pracovištěm jejich zaměstnanců z důvodu, že toto pracoviště nepředala Chebské elektrofirmě. Přesto, že je žalobkyně vlastníkem větrných elektráren i kioskových trafostanic, které jsou jejich součástí, je oprávněna pouze vyrábět elektrickou energii, nikoliv provozovat elektrických zařízení, jakými jsou kioskové trafostanice. Rovněž žalobkyně poukázala na předmět svého podnikání, kterým není provádění oprav, revizí a zkoušek vyhrazených elektrických zařízení. Za tímto účelem byla uzavřena smlouva o provozování a údržbě vysokonapěťových zařízení větrných elektráren mezi žalobkyní a Chebskou elektrofirmou. V žalobě žalobkyně stručně uvedla výčet smluvených činností Chebské elektrofirmy týkající se provozu a údržby, z nichž vyvozuje, že by nemohly být vykonávány, pokud by neposkytla součinnost pro jejich výkon. Za tímto účelem tedy poskytla společnosti Chebská elektrofirma potřebnou součinnost dle čl. 5 uzavřené smlouvy tak, že předala této společnosti nejen příslušné kioskové trafostanice, ale také klíče od nich a dokumentaci ke stanicím se vztahující. Pokud

by žalobkyně Chebské elektrofirmy kioskové trafostanice nepředala, nemohla by ta vykonávat činnosti uvedené ve smlouvě. Z důvodů výše popsaných nelze tedy prostor uvnitř kioskové trafostanice, (tj. prostor, kde je umístěna také tlumivka, jejíž oprava byla prováděna) považovat za pracoviště žalobkyně, nýbrž za pracoviště Chebské elektrofirmy. O vnímání pracoviště jako vlastního místa výkonu práce Chebské elektrofirmy svědčí i skutečnost, že v situaci, kdy chtěl zaměstnanec žalobkyně vstoupit do vnitřních prostor kioskové trafostanice v době, kdy tu své pracovní úkoly plnila Chebská elektrofirma, musel nejdříve absolvovat poučení zaměstnance Chebské elektrofirmy o ochraně před působením rizik. Z výše uvedeného vyplývá, že za situace v níž by zaměstnanci žalobkyně skutečně vykonávali práci společně se zaměstnanci Chebské elektrofirmy na jednom pracovišti uvnitř kioskové trafostanice, povinnosti uvedené v § 101 odst. 3 a 4 písm. a) zákoníku práce by v návaznosti na ustanovení § 101 odst. 5 zákoníku práce nebyla povinná plnit žalobkyně, nýbrž Chebská elektrofirma jako zaměstnavatel, na jehož pracovišti v kioskové trafostanici by se s jeho vědomím zdržovali i zaměstnanci jiného subjektu.

5. Žalobkyně rovněž namítla, že tvrzení žalovaného týkající se pana L. (zaměstnance žalobkyně) o tom, že prováděl stejnou práci jako zaměstnanci Chebské elektrofirmy, nemají žádnou oporu v provedených důkazech ve správním spise. K tomu žalobkyně sdělila, že pan L. pro ni pouze „zajišťoval“ určitou práci (např. prostřednictvím Chebské elektrofirmy), nikoliv tedy, že by ji vykonával osobně. Pokud pan L. plnil své úkoly v nějakém vnitřním prostoru větrné elektrárny, nejednalo se o stejný prostor, ve kterém vykonávali svoji činnosti zaměstnanci Chebská elektrofirmy, neboť jejich pracoviště je v protokolu o ohledání místa činu Policií ČR ze dne 30. 6. 2016 označeno jako „trafostanice“ zatímco ve vztahu k panu L. jako „kiossek“. Současně nelze souhlasit se závěry, že v případě, kdy zástupce žalobkyně jedná se zástupci Chebské elektrofirmy, automaticky se tím podílí na jejích činnostech nebo je členem její pracovní skupiny. Uvedené závěry nelze vyvodit ani ze situace, když pan L. odemkl zaměstnancům Chebské elektrofirmy dveře od kioskové trafostanice z důvodu opomenutí druhého klíče od kioskové trafostanice. Nelze se ztotožnit ani se závěrem, že J. L. se podílel na demontáži a montáži tlumivky tím, že asistoval při nakládání tlumivky na vůz, zatímco šofér žalobkyně obsluhoval nakládací zařízení. Nakládka tlumivky byla úkolem žalobkyně, je tedy pochopitelné, že J. L. se na této činnosti podílel. Nelze se ztotožnit ani se závěrem, že kiosková trafostanice je pracovištěm J. L., protože je obeznámen se stavem této stanice. Z provedeného dokazování je zřejmé, že J. L. informace o aktuálním stavu kioskové trafostanice získával od zaměstnanců Chebské elektrofirmy. Pokud pak žalovaný ze záznamu o úrazu dovozuje, že pracoviště uvnitř kioskové trafostanice je pracovištěm J. L., pak žalobkyně upozorňuje na to, že k úrazu J. Luž došlo venku, v prostoru před kioskovou trafostanicí, nikoliv uvnitř. Z uvedeného je tak zřejmé, že pan L. neplnil své pracovní úkoly na stejném pracovišti jako Chebská elektrofirma a závěry žalovaného jsou tudíž nesprávné.
6. V souvislosti s vytýkaným nezpracováním místního provozního bezpečnostního předpisu pro kioskovou trafostanici, upozornila žalobkyně na skutečnost, že žádný právní předpis jí takovou povinnost pouze z titulu vlastníka takového zařízení

neukládá, ba naopak, vzhledem ke skutečnosti, že kiosková trafostanice je pracovištěm Chebské elektrofirmy, je nepochybné, že zpracování takového předpisu je její povinností, nikoliv žalobkyně. Chebská elektrofirma zpracovala místní provozní bezpečnostní předpis pro ostatní trafostanice ve vlastnictví žalobkyně, a pokud nevypracovala předpis pro trafostanici typu MARBETON CZ KN 3060 nacházející se na Mlýnském vrchu, musela při její obsluze postupovat podle jiného předpisu vypracovaného pro stanici stejného typu, jako je například trafostanice Újezd (rovněž typ MARBETON CZ KN 3060). Nelze tedy pochybovat o tom, že v daném případě měla Chebská elektrofirma k obsluze trafostanice příslušný bezpečnostní předpis. Závěry žalovaného, že nelze použít tyto bezpečnostní předpisy z jiné stanice na totožnou stanici na Mlýnském vrchu, nemají oporu v důkazech, neboť žalovaný žádné takové dokazování neprovedl. Na základě výše uvedené žalobní argumentace žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrátil jej k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

7. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že orgány inspekce práce posuzují skutečný stav věci, nikoliv to, jak co mělo být. V projednávaném případě bylo prokázáno, že jednak úkoly prováděné jednotlivými zaměstnanci po dobu daných dvou dní na sebe bezprostředně navazovaly a jednak že některé úkoly plnili společně, přičemž jednotlivé úkoly byly na kontrolovaném pracovišti prováděny za stejným cílem. Byť některé dílčí úkoly byly vykonávány především zaměstnanci jednoho zaměstnavatele, na pracovišti, které tvoří prostory uvnitř i vně kioskové stanice, se na některých úkolech podíleli (např. přemístění tlumivky z vnitřního prostoru ven nebo zpětná montáž tlumivky, při níž došlo k úrazu na pracovišti v tomto jednom místě a v jednom čase přítomných zaměstnanců, a to zaměstnanců obou dotčených společností).
8. Dále žalovaný uvedl, že za jedno z nejpodstatnějších opatření je nutno vnímat vypnutí a zapnutí elektrického zařízení při jeho opravě, z důvodu bezpečnosti. V souvislosti s tím nelze vnitřní a vnější prostory z důvodu dodržení bezpečnosti od sebe oddělovat, neboť hrozící škoda způsobená elektřinou nezávisí pouze na intenzitě proudu či doby působení elektrického proudu, ale rovněž na okolních podmínkách jako je vlhkost a teplota. Právě na tuto neoddělitelnost elektrického zařízení od jeho blízkého prostředí pamatují nejen technické normy (např. ČSN EN 50110-1 ed. 3 Obsluha a práce na elektrických zařízeních - Část 1: Obecné požadavky), ale i právní normy (konkrétně ust. § 101 odst. 3 a 4 zákoníku práce, který stanovuje povinnosti těm zaměstnavatelům, při činnosti jejichž zaměstnanců může být ovlivněna i bezpečnost zaměstnanců jiného zaměstnavatele, neboť veškeré činnosti a práce zaměstnanců mají být organizovány, koordinovány a prováděny tak, aby současně byli chráněni také zaměstnanci dalšího zaměstnavatele). Nelze tak souhlasit s tvrzeními žalobkyně ohledně dělení výkonu práce a v souvislosti s tím i dělení odpovědnosti za bezpečnost, neboť ta byla v daném případě dána dle ust. § 101 odst. 3 a 4 zákoníku práce, všem zaměstnavatelům, jejichž zaměstnanci byli přítomni.

9. Žalovaný proto setrval na svém závěru, že kiosková stanice byla pracovištěm žalobkyně, neboť k (úplnému) předání tohoto pracoviště jinému subjektu nedošlo. Žalobkyně je ostatně vždy odpovědná za to, že si plní své povinnosti ohledně každého svého jednotlivého pracoviště, tj. prostoru, kde její zaměstnanec plní úkoly, které mu jako jeho zaměstnavatel zadala (tj. včetně prostoru, kde pan L. plnil svůj pracovní úkol, který mu zadala žalobkyně jako jeho zaměstnavatel a při němž se panu Lužovi stal pracovní úraz). Na základě výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil. Žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila a v takovém případě je její souhlas presumován a soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
11. Krajský soud při přezkouvání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
12. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
13. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že dne 5. 9. 2016 zahájil správní orgán I. stupně u žalobkyně na pracovišti kioskové stanice VTE MLÝNSKÝ VRCH na adrese železniční stanice Aš předměstí, 352 01 Aš, kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností vymezených v ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení a dodržování pracovněprávních předpisů dle ustanovení § 3 zákona o inspekci práce v souvislosti se vznikem pracovního úrazu zaměstnance žalobkyně, pana J. L., ke kterému došlo dne 30. 8. 2016 v 11.30 hodin při montáži třífázové olejové dekompenzační tlumivky se sekundárním vinutím, která je součástí technologického zařízení kioskové trafostanice sloužící k provozu větrného parku VTE Mlýnský vrch. K pracovnímu úrazu došlo v důsledku elektrického výboje, jenž způsobil popálení pana J. L. a zranění zaměstnanců Chebské elektrofirmy, z nichž jeden v důsledku pracovního úrazu zemřel a tři další byli různě vážně zraněni.
14. Výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v Protokolu o kontrole ze dne 1. 12. 2016, č. j. 19160/6.42/16-1. Proti kontrolnímu zjištění správního orgánu I. stupně dne 21. 12. 2016 podala žalobkyně námitky. Námitky byly nadřízenou osobou kontrolujícího přezkoumány a následně zamítnuty Vyřízením námitek nadřízeným ze dne 17. 1. 2017, č. j. 19160/6.42/16-3. Protokol o kontrole zůstal v celém rozsahu nezměněn. Kontrola tak byla v souladu s ust. § 18 písm. b) kontrolního řádu ukončena. Dne 16. 3. 2017 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení, když ji byl doručen Příkaz ze dne 14. 3. 2017, č. j. správních deliktů a kromě nich ještě i správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, jehož se měla dopustit tím, že ve dnech 29. a 30. 8. 2016 a ještě ani v době kontroly probíhající od 5. 9. 2016 do 1. 12. 2016 neměla

jmenovanou osobu odpovědnou za elektrické zařízení. Za tyto správní delikty byla žalobkyni uložena podle ust. § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce pokuta ve výši 100 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně dne 22. 3. 2017 odpor. Odpozem byl příkaz zrušen a bylo pokračováno ve správním řízení. V rozmezí dnů 19. 4. 2017 až 18. 7. 2017 byly prováděny důkazy jednak svědeckými výpověďmi jednak listinami. Na základě provedeného správního řízení vydal dne 11. 9. 2017 správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 8. 9. 2017, č. j. 4138/6.30/17-12, dle něhož žalobkyně spáchala předmětné správní delikty spolu se správním deliktem dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, za což ji byla udělena pokuta ve výši 100 000 Kč a současně uloženo nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 27. 9. 2017 odvolání. Odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 20. 4. 2018, č. j. 6863/1.30/17-3 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně za účelem časového upřesnění vymezení skutku identifikovaného ve výroku I. části 2 napadeného rozhodnutí. Vázán právním názorem nadřízeného správního orgánu vydal dne 13. 7. 2018 správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 12. 7. 2018, č. j. 4138/6.30/17-25, dle něhož žalobkyně spáchala předmětné správní delikty společně se správním deliktem dle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost danou ust. § 102 odst. 1 a odst. 5 písm. j) zákoníku práce a správním deliktem dle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce tím, že porušila ust. § 3 odst. 4 písm. b) nařízení vlády 6. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, v návaznosti na ust. § 4 odst. 2 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů, za což ji byla opět udělena pokuta ve výši 100 000 Kč a současně vyčísleny náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 30. 7. 2018 odvolání. Odvolací správní orgán vydal dne 29. 1. 2019 rozhodnutí ze dne 29. 1. 2019, č. j. 6863/1.30/17-7, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc opět vrátil správnímu orgánu I. stupně, a to za účelem zachování totožnosti skutku. Správní orgán I. stupně poté vydal rozhodnutí ze dne 9. 4. 2019, č. j. 4138/6.30/17-33 ve znění, které žalovaný až na úpravu IV. výroku potvrdil a současně odvolání žalobkyně ze dne 29. 4. 2019 zamítl.

15. První žalobní bod žalobkyně se týkal závěru žalovaného, že zaměstnanci žalobkyně a společnosti Chebská elektrofirma plnili své úkoly společně na jednom pracovišti, s čímž žalobkyně nesouhlasí.
16. Žalobkyně v tomto žalobním bodě míří na závěr správních orgánů, že se dopustila správního deliktu (v důsledku změny právní úpravy přestupkového práva se na správní delikty hledí podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, hledí jako na přestupky) na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že nesplnila povinnosti uložené jí v § 101 odst. 3, odst. 4 písm. a) zákoníku práce.
17. Podle § 101 odst. 3 zákoníku práce v rozhodném znění: *„Plní-li na jednom pracovišti úkoly zaměstnanci dvou a více zaměstnavatelů, jsou zaměstnavatelé povinni vzájemně se písemně informovat o rizicích a přijatých opatřeních k ochraně před jejich působením, která se týkají výkonu práce a pracoviště, a spolupracovat při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci pro všechny zaměstnance na pracovišti. Na základě písemné dohody zúčastněných zaměstnavatelů touto dohodou pověřený zaměstnavatel koordinuje*

provádění opatření k ochraně bezpečnosti a zdraví zaměstnanců a postupy k jejich zajištění.“

18. Dle § 101 odst. 4 písm. a) zákoníku práce v rozhodném znění pak: *„Každý ze zaměstnavatelů uvedených v odstavci 3 je povinen zajistit, aby jeho činnosti a práce jeho zaměstnanců byly organizovány, koordinovány a prováděny tak, aby současně byli chráněni také zaměstnanci dalšího zaměstnavatele.“*
19. V těchto ustanoveních jsou zaměstnavatelům uloženy informační a organizační (koordináční) povinnosti k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které jsou konkrétním promítnutím zásady uspokojivých a bezpečných podmínek pro výkon práce zakotvené v § 1a odst. 1 písm. b) zákoníku práce, respektive na ústavní úrovni v čl. 28 Listiny základních práv a svobod, podle něhož: *„Zaměstnanci mají právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky. Podrobnosti stanoví zákon.“* Ostatně podle úvodního ustanovení § 101 odst. 1 části páté zákoníku práce nazvané Bezpečnost a ochrana zdraví při práci platí: *„Zaměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce (dále jen "rizika").“* Tyto skutečnosti definují rámec, ve kterém je nutno konkrétní povinnosti zaměstnavatelů vykládat, totiž ve smyslu zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaměstnanců, tedy předcházení či alespoň omezování rizik hrozící zdraví a životům zaměstnanců, které je samotným cílem a smyslem právní úpravy obsažené v části páté zákoníku práce. Jinak řečeno, výklad konkrétních povinností stanovených v dané právní úpravě by měl být vždy takový, aby umožňoval dosažení tohoto cíle v co nejvyšší míře.
20. Pro posouzení námitky žalobkyně je klíčový výklad hypotézy § 101 odst. 3 zákoníku práce, tedy kdy dochází k situaci, že na jednom pracovišti plní úkoly zaměstnanci dvou a více zaměstnavatelů. O tom, že ve dnech 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 se na pracovišti kioskové stanice VTE Mlýnský Vrch nacházeli zaměstnanci dvou zaměstnavatelů, totiž žalobkyně a společnosti Chebská elektrofirma, není sporu. Rozhodující je tak posouzení rozsahu pojmu jedno pracoviště. Žalobkyně totiž v žalobě (a předtím i ve správním řízení) argumentovala tím, že úkolem zaměstnanců společnosti Chebská elektrofirma bylo provedení demontáže poškozené tlumivky z kioskové trafostanice na Mlýnském vrchu a její opětovná montáž po opravě zpět, zatímco úkolem zaměstnanců žalobkyně byla nakládka demontované poškozené tlumivky na nákladní vozidlo, její přeprava tímto vozidlem do místa opravy, následně její vyzvednutí, její přeprava zpět ke kioskové trafostanici a složení před ní (aby ji mohli zaměstnanci Chebské elektrofirmy opětovně instalovat). Žalobkyně přitom tyto jednotlivé činnosti odlišuje i prostřednictvím jejich časového rozložení (od 29. 8. 2016 do 30. 8. 2016), přičemž rozlišuje pracoviště svých zaměstnanců na prostor mimo kioskovou stanici a pracoviště zaměstnanců Chebské elektrofirmy, na prostor uvnitř kioskové trafostanice. Konstatuje přitom sice, že práce obou společností na sebe navazovaly, ale neprolínaly se, splnění dílčích úkolů zaměstnanců jednotlivých společností nevyžadovalo přítomnost zaměstnanců druhé společnosti, takže zaměstnanci žalobkyně neplnili žádné úkoly při demontáži a montáži tlumivky uvnitř kioskové trafostanice, a proto neměli ani žádný důvod se na tomto pracovišti zdržovat, a to ani 29. 8. 2016, 30. 8. 2016 ani nikdy jindy. Neměli k tomu ostatně ani příslušná

oprávnění, neboť žalobkyně je pouhou vlastnící větrných elektráren (jejichž součástí jsou i kioskové trafostanice), nikoli už oprávněnou osobou k provozu elektrických zařízení.

21. Soud je přesvědčen, že výklad pojmu pracoviště zaujatý žalobkyní je neudržitelný, vede k absurdním závěrům k vyprázdnění povinností zaměstnavatelů stanovených k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a proto je třeba jej odmítnout.
22. Pojem pracoviště není legislativně vymezen, a proto je nutno jeho obsah zkoumat vždy případ od případu na základě konkrétních okolností. V daném případě není pochyb o tom, že činnost zaměstnanců žalobkyně i Chebské elektrofirmy směřovala k jedinému cíli, tj. opravě kioskové trafostanice (resp. poškozené tlumivky). Tento cíl byl sice dosažen sérií činností, na nichž se podíleli zaměstnanci žalobkyně, nicméně tyto činnosti na sebe úzce navazovaly, a to jak časově (oprava probíhala ve dvou dnech), tak prostorově, neboť bylo nutno zajistit přístup do trafostanice, což bylo úkolem zaměstnanců žalobkyně, demontovat tlumivku a z trafostanice ji vyjmout (úkol zaměstnanců Chebské elektrofirmy), tlumivku naložit, přepravit k opravě a opět ji dovézt zpět (úkol zaměstnanců žalobkyně) a zpětně ji instalovat do trafostanice (úkol zaměstnanců Chebské elektrofirmy). Podle přesvědčení soudu si nelze reálně představit splnění tohoto úkolu bez vzájemného prolínání jednotlivých činností zaměstnanců obou společností, dílčí úkony na sebe totiž velmi úzce navazovaly a vzájemně se podmiňovaly, to znamená, že činnost zaměstnanců jedné společnosti byla závislá na činnosti zaměstnanců druhé společnosti a naopak, přičemž stanoveného úkolu bylo možno dosáhnout jen úzkou spoluprací zaměstnanců obou společností ve stanoveném časovém a prostorovém rámci. Odlišení prostorů uvnitř trafostanice a mimo ni je pak podle názoru soudu na podkladě skutkových zjištění učiněných správními orgány zcela umělé a ve výsledku vede k popření smyslu povinnosti stanovené v § 101 odst. 3 zákoníku práce.
23. Soud konstatuje, že žalovaný svůj závěr o tom, že se v daném případě jednalo o jedno pracoviště, na němž své pracovní úkoly plnili zaměstnanci jak žalobkyně, tak společnosti Chebské elektrofirmy řádně odůvodnil. V tomto směru žalovaný zejména správně poukazuje na výpovědi J. L. a P. K., zachycené v úředních záznamech o podaném vysvětlení pocházející z trestního řízení, jež byly provedeny ve správním řízení k důkazu, jak o tom svědčí protokol o dokazování mimo ústní jednání ze dne 19. 4. 2017, a z nichž jednoznačně vyplývá, že zaměstnanci obou společností některé činnosti vykonávali současně a ve vzájemné spolupráci (srov. str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí). Kromě v napadeném rozhodnutí zmíněných situací, kdy jednoznačně zaměstnanci žalobkyně a Chebské elektrofirmy přímo spolupracovali na vynětí poškozené tlumivky, je možno z úředního záznamu o podaném vysvětlení J. L. ze dne 30. 9. 2016, č. j. KRPK-69640/TČ-2016-190272, založeného ve správním spise rovněž poukázat na to, že činnosti spojené s opravou vadné tlumivky byly jednoznačně koordinovány mezi zaměstnanci žalobkyně a Chebské elektrofirmy (J. L. hovoří o vzájemných konzultacích, dohodách o způsobu montáže, diskuze o zapnutí výstražných světel na vrtulích větrných elektráren kvůli ochraně letového provozu zvýšeného kvůli probíhajícím dnům NATO atd.). I z tohoto úředního záznamu pak vyplývá, že činnosti zaměstnanců žalobkyně a společnosti Chebská elektrofirma nebyly tak striktně odděleny, jak

uvádí žalobkyně v žalobě, neboť se z ní podává, že při nasazování antivibrační podložky po zpětné instalaci opravené tlumivky spolupracoval se zaměstnanci Chebské elektrofirmy s heverem J. L., zaměstnanec žalobkyně, který byl připraven při nasazení podložek na (v kiosku již opětovně instalovanou opravenou tlumivku) asistovat, v čemž mu zabránil jen zásah elektrickým proudem. Totéž pak vyplývá i z úředního záznamu o podaném vysvětlení P. K., zaměstnance Chebské elektrofirmy ze dne 14. 9. 2016, č. j. KRPK-69640-37/TČ-2016-190272, v němž je rovněž zachycen způsob, kterým J. L. asistoval při instalaci antivibračních podložek na již instalovanou tlumivku, tak že zaměstnanci Chebské elektrofirmy a J. L. stáli na kolejnici, kterou použili jako páku pro zvedání tlumivky, vedle sebe.

24. Se závěrem žalovaného, že zaměstnanci žalobkyně a Chebské elektrofirmy plnili dne 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 úkoly na jednom pracovišti, se tedy soud ztotožňuje.
25. Na tomto závěru nemohou nic změnit poukazy žalobkyně na to, že její zaměstnanci neměli potřebná oprávnění k opravám či činnostem uvnitř kioskové trafostanice. Jak už soud shora uvedl, odpověď na otázku, co bylo v dané situaci pracovištěm v konkrétní situaci, závisí na zjištěných skutkových okolnostech, nikoli na tom, který ze zaměstnanců má jaké oprávnění, pochopitelně nehledě k tomu, že samotná existence či neexistence určitého oprávnění nevypovídá nic o tom, zda určitá činnost byla fakticky vykonána nebo ne. Jinak řečeno, z toho, zda zaměstnanci žalobkyně disponovali konkrétním povolením či oprávněním, nelze usuzovat na to, kde se nacházelo jejich pracoviště, neboť mezi těmito skutečnostmi není logická vazba. Stejným způsobem nutno uzavřít o námitce, že žalobkyně je toliko vlastníkem větrných elektráren, ale není oprávněna provozovat elektrická zařízení, jakým jsou kioskové trafostanice. Ani tato formální námitka nemůže nijak ovlivnit závěr o tom, kde se nacházelo pracoviště zaměstnanců žalobkyně.
26. Jde-li o tvrzení opírající se o existenci smlouvy o provozování a údržbě vysokonapěťových zařízení větrných elektráren APB v lokalitě Ašsko a následných revizích ze dne 15. 4. 2016, z níž žalobkyně dovozuje, že na jejím základě předala Chebské elektrofirmě příslušné kioskové trafostanice (ve smyslu předání pracoviště), neboť nedošlo-li by k jeho předání, nemohla by Chebská elektrofirma splnit své závazky ze smlouvy plynoucí, konstatuje soud, že je od sebe nutno odlišit předání pracoviště a poskytnutí součinnosti ke splnění závazku. Je zcela logické, že zaměstnanci žalobkyně coby vlastníka větrných elektráren, jejichž součástí jsou i kioskové trafostanice museli poskytnout zaměstnancům Chebské elektrofirmy součinnost nutnou k jejich činnostem, např. v podobě zpřístupnění trafostanice atd. Ze správního spisu je ovšem zcela evidentní, že konání zaměstnance žalobkyně se neomezilo na poskytnutí nezbytné součinnosti nutné ke splnění závazku Chebské elektrofirmy (ve smyslu § 1975 o. z.), ale naopak se jednalo o přímou spolupráci na splnění pracovního úkolu, tj. opravy tlumivky kioskové trafostanice, jak soud už shora popsal. Ostatně i ze samotné smlouvy vyplývá, jak správně poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný, že na plnění úkolů Chebské elektrofirmy se měla podílet i žalobkyně; v bodě 5 této smlouvy se uvádí příkladný výčet povinností, k nimž se zavazuje objednatel (tj. žalobkyně) ve znění: „*Objednatel jako vlastník zařízení, (...), se zavazuje dodržovat veškeré předpisy související s provozem zařízení stanovené právními předpisy a technickými normami, poskytne poskytovateli potřebnou součinnost při provádění činností dle této smlouvy, zejména: - poskytnout*

k nahlédnutí zhotoviteli dostupnou dokumentaci nutnou k provozu zařízení; - umožnit plánovaných oprav, údržbových a revizních prací provedení.“ Již z tohoto demonstrativního výčtu je přitom možno učinit závěr, že přímá spolupráce zaměstnanců obou smluvních stran nejenže není *a priori* vyloučena, ale že ji naopak v konkrétním případě lze předpokládat, tím spíše, že jde toliko o demonstrativní výčet konkrétních povinností žalobkyně k široce konstruované povinnosti všestranné součinnosti při plnění provádění všech objednaných činností.

27. Za takové situace se ovšem nemůže žalobkyně zprostit svých povinností plynoucích jí ze zákoníku práce za účelem ochrany bezpečnosti a zdraví zaměstnanců. Pokud pak žalobkyně tvrdí, že Chebské elektrofirmě předala pracoviště, musí soud konstatovat, že o tomto svém tvrzení nepředložila žádný důkaz a ze samotné smlouvy o provozování a údržbě vysokonapěťových zařízení větrných elektráren APB v lokalitě Ašsko a následných revizích ze dne 15. 4. 2016 nic takového nevyplývá (ba právě naopak, s ohledem na sjednanou povinnost součinnosti). Jelikož soud odmítl umělé dělení pracoviště podle druhu vykonávané práce, v kterémžto pojetí tvořil samostatné pracoviště vnitřek trafostanice, a odlišné pracoviště okolí této trafostanice, není možné přijmout ani argument, že kdyby k předání pracoviště nedošlo, nemohli by zaměstnanci Chebské elektrofirmy plnit závazky svého zaměstnavatele. Tak tomu není právě proto, že zaměstnanci obou společností spolupracovali na tomtéž pracovišti a mohli si tak vzájemně napomáhat při plnění svých pracovních úkolů. Konečně, ze stejných důvodů nelze přijmout ani poslední argument žalobkyně, že skutečnost, že Chebská elektrofirma považovala prostor uvnitř kioskové trafostanice, za své pracoviště, dokládá výpověď J. L., zaměstnance žalobkyně, že do prostoru vnitřku trafostanice mohl vstoupit až po řádném poučení o ochraně před působením rizik ze strany zaměstnanců Chebské elektrofirmy. I to je zcela formální argument nezpůsobilý zasáhnout do řešení otázky výkladu pojmu pracoviště. Navíc jde o argument obracející logiku výkladu, neboť dovozuje z následku příčinu, která z něj ovšem nemusí nutně vyplývat, totiž že pokud byl pan L. zaměstnanci Chebské elektrofirmy poučován před vstupem do vnitřního prostoru kioskové trafostanice, jednalo se o pracoviště Chebské elektrofirmy. Nelze navíc přehlédnout, že přinejmenším v případě zpětné instalace opravené trafostanice dne 30. 8. 2016 se dle výpovědi J. K. zachycené v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 14. 9. 2016 J. L. přímo podílel na jejím zvedání za účelem instalace antivibračních podložek. V tomto směru soud dodává, že nepřehlédl rozpor mezi tím, jak o spolupráci J. L. vypověděl P. K. a sám J. L., který ve své svědecké výpovědi zachycené v protokolu ze dne 18. 7. 2017 neuvedl, že by se přímo na zvedání tlumivky za pomoci kolejnice podílel, současně však sdělil, že si všechny události již není schopen spolehlivě vybavit, neboť po popisu událostí předcházejících elektrickému výboji uvedl, že „od té doby mám již prázdko v hlavě“, byť uvedl, že do kioskové trafostanice zaměstnancům Chebské elektrofirmy donesl silnější hydraulický hever pro zvedání tlumivky. V úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 30. 9. 2016 pak uvedl, že se chystal do kiosku přinést silnější hever pro zvednutí tlumivky, ale již tam nestihl dojít, protože v okamžiku, kdy se nacházel na levé straně dveří kiosku, došlo k výboji, jímž byl zasažen. K tomu je třeba uvést, že J. L. coby zaměstnanec žalobkyně je spíše motivován své zapojení do procesu zpětné instalace opravené tlumivky marginalizovat, což o J. K. konstatovat nelze. Koneckonců však tento rozpor není

pro věc zásadní, protože právě následky elektrického výboje, jenž zasáhl zaměstnance více zaměstnanců, ukazují, z jakých důvodů není možné rozdělovat prostor před kioskem a uvnitř kiosku na dvě různá pracoviště. Právě povinnosti stanovené zákoníkem práce v § 101 odst. 3, 4 písm. a) slouží k předcházení vzniku takovýchto nebezpečí a bylo tedy i v projednávaném případě na místě, aby jim i žalobkyně dostála. Tento žalobní bod tedy není důvodný.

28. Další žalobní bod uplatněný v žalobě se týkal tvrzeného nesprávného skutkového závěru správních orgánů, že zaměstnanec žalobkyně, pan J. L., vykonával ve dnech 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 stejné činnosti jako zaměstnanci společnosti Chebské elektrofirmy, který však podle žalobkyně nemá oporu v provedeném dokazování.
29. K tomuto žalobnímu bodu je třeba předeslat, že s ohledem na shora uvedený závěr soudu o tom, že všichni zaměstnanci obou zúčastněných společností plnili pracovní úkoly na jednom pracovišti, je polemika o tom, zda J. L. dne 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 vykonával či nevykonával stejné činnosti jako zaměstnanci Chebské elektrofirmy, do značné míry prakticky bezpředmětná. Posouzení klíčové otázky tohoto řízení, totiž existence jednoho pracoviště, na němž plní pracovní úkoly zaměstnanci dvou a více zaměstnavatelů, totiž nezávisí na odpovědi na otázku, zda J. L. vykonával nebo nevykonával stejné pracovní úkoly jako zaměstnanci Chebské elektrofirmy. Především je však třeba uvést, že není pravdou, že by žalovaný „neustále“ v napadeném rozhodnutí uváděl, že J. L. ve dnech 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016 prováděl stejné činnosti jako zaměstnanci Chebské elektrofirmy. V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze dochází k závěru, že J. L. se spolupodílel na opravě kioskové trafostanice, že se zaměstnanci Chebské elektrofirmy spolupracoval, že se jejich činnosti prolínaly atd. Tomuto závěru není na podkladě ve správním řízení provedeném dokazování z pohledu soudu co vytknout, jak už bylo shora konstatováno. Irelevantní jsou pak i dílčí námitky, které vůči tomuto údajnému závěru žalobkyně snesla. Tak podle názoru soudu není fakt, že má J. L. v náplni své práce uvedeno, že zajišťuje bezporuchový chod větrných elektráren, veškerou stavební údržbu, opravy, reklamace a revize větrných elektráren po napojovací bod na elektrizační soustavu, na překážku skutkovému závěru správních orgánů, že se podílel na opravě kioskové trafostanice. Ze samotného slova „zajišťovat“ podle mínění soudu nevyplývá, že všechny možné práce nemůže vykonávat osobně, ale výlučně prostřednictvím třetích osob, jak uvádí žalobkyně; nic totiž nebrání tomu, aby výsledek jisté činnosti zajistil i tím, že ji sám provede či se na jejím provedení bude spolupodílet. Ani z toho, jak byla jednotlivá místa, kde konkrétně vykonával svou práci J. L., respektive zaměstnanci Chebské elektrofirmy, nazvána v protokolu o ohledání zpracovaném policií, není možno usoudit na to, zda se jednalo o jedno pracoviště či nikoli. Jak už soud uvedl shora, odpověď na tuto otázku je nutno založit případ od případu na komplexním skutkovém zjištění, nikoli na formálním označení místa výkonu konkrétní činnosti policií. Pokud žalobkyně uvádí, že když její zaměstnanec jedná se zástupci společnosti Chebská elektrofirma, nelze z toho ještě dovodit, že se podílí na činnostech, které Chebská elektrofirma pro žalobkyni v kioskové trafostanici provádí, pak soud s tímto tvrzením žalobkyně souhlasí. Je však třeba jedním dechem dodat, že nic takového žalovaný ani správní orgán I. stupně nekonstatoval. Skutečnost, že se J. L. podílel na opravě kioskové trafostanice a že plnil své

pracovní úkoly na pracovišti, na němž své úkoly plnili i zaměstnanci Chebské elektrofirmy, jednoznačně plyne z provedeného dokazování. K dílčí námitce týkající se odemčení dveří do kioskové trafostanice pak soud uvádí, že není rozhodné, z jakého důvodu J. L. odemkl dveře do trafostanice, tj. zda se tak stalo z důvodu, že zaměstnanci Chebské elektrofirmy své klíče zapomněli nebo ne (např. z výpovědi J. V. zachycené v úředním záznamu o doplnění podaného vysvětlení Policie ČR ze dne 26. 9. 2016, č. j. KRPK-69640-47/TČ-2016-190272, vyplývá, že ani dne 29. 8. 2016 neměli zaměstnanci Chebské elektrofirmy klíče od kioskové trafostanice a museli čekat na příjezd J. L.). Rozhodující je, že J. L. plnil své pracovní úkoly na stejném pracovišti jako zaměstnanci Chebské elektrofirmy. Znovu je možno zopakovat, že činnost J. L. se nevyčerpávala pouhým odemčením trafostanice, ale spočívala i v asistenci při demontáži, resp. demontáži tlumivky; odhlédnout rovněž nelze od toho, že J. L. byl povinen na tomto pracovišti plnit závazky, které jeho zaměstnavateli, tedy žalobkyni, vyplývaly z uzavřené smlouvy o provozování a údržbě vysokonapěťových zařízení větrných elektráren APB v lokalitě Ašsko a následných revizích ze dne 15. 4. 2016. Jak už soud uvedl výše, tyto závazky obsahovaly celou paletu jen demonstrativně vyjmenovaných činností (takže nebylo dopředu možné předpokládat, potřeba jakých konkrétních úkolů vyvstane). I z tohoto důvodu bylo na místě, aby žalobkyně vůči svým zaměstnancům včetně J. L. splnila své povinnosti plynoucí z předpisů upravujících bezpečnost a ochranu zdraví při práci. Poslední dvě dílčí námitky (týkající se podílu J. L. na demontáži a montáži tlumivky a další polemiky vztahující se k výkladu pojmu pracoviště) již byly vypořádány shora.

30. Žalobkyně dále uvedla, že skutečnost, že práce uvedené ve smlouvě vykonávala Chebská elektrofirma pro žalobkyni samostatně, dokládá také výpověď J. V. učiněná dne 30. 8. 2016 do úředního záznamu o podaném vysvětlení u Policie ČR, č. j. KRPK-69640-4/TČ-2016-190272. Soud nicméně konstatuje, že nic takového z uvedené výpovědi nevyplývá, J. V. v ní toliko uvedl, že Chebská elektrofirma na základě smlouvy se žalobkyní provádí údržbu a provoz kiosků pro větrné elektrárny v oblasti Mlýnský vrch. Naopak, i z této výpovědi je zjevná součinnost J. L. při plnění závazků Chebské elektrofirmy.
31. Konečně, jak už plyne ze shora uvedeného, soud se nemůže ztotožnit ani s argumentem žalobkyně, že skutečnost, že prostor uvnitř kioskové trafostanice byl považován Chebskou elektrofirmou za odlišné pracoviště než prostor mimo ni, má vyplývat z toho, že J. L. byl vždy před vstupem do kioskové trafostanice poučen o ochraně před působením rizik, což osvědčoval podpisem na listině nazývané „příkaz B“. Není totiž rozhodné, zda Chebská elektrofirma považovala prostor uvnitř kioskové trafostanice za odlišné pracoviště nebo ne, neboť žalobkyně nemůže otázku splnění svých zákonných povinností vázat na to, jak se chová její smluvní partner a zda ten popřípadě své povinnosti řádně plní nebo ne. Úvahy, na jejichž základě soud dospěl k závěru, že není možné účelově „drobit“ jednotlivé prostory, ve kterých probíhají spolu úzce související, časově na sebe navazující a sebe ovlivňující pracovní činnosti vedené jednotným záměrem, na dílčí pracoviště za účelem vyhnutí se povinností plynoucí z předpisů na ochranu bezpečnosti a zdraví při práci, již soud vyložil výše. Tyto důvody přitom bezděky přiznává sama žalobkyně, když zdůrazňuje, že k úrazu J. L. došlo mimo prostor trafostanice. Již

z toho je patrné, že právě na tomto místě byly dány všechny důvody, aby byly zachovány předpisy k ochraně bezpečnosti a zdraví při práci i ve vztahu k zaměstnancům jak Chebské elektrofirmy, tak ovšem i žalobkyně (J. L.).

32. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.

33. Poslední žalobní bod se týkal správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že nesplnila povinnosti uloženou jí v § 102 odst. 1, odst. 5 písm. j) zákoníku práce, kterého se měla žalobkyně, v krátkosti řečeno, dopustit tím, že nezpracovala místní bezpečnostní předpis pro provoz kioskové trafostanice na Mlýnském vrchu. Žalobkyně namítla, že povinnost jej zpracovat nestíhá vlastníka zařízení, ale subjekt, který zde provádí svou pracovní činnost, což byla Chebská elektrofirma.

34. Povinnost zpracování místního bezpečnostního provozního předpisu je dílčí povinnost zaměstnavatelů na úseku ochrany bezpečnosti a zdraví při práci, která obecně vychází z § 101 a násl. zákoníku práce [z hlediska požadavku na zpracování místního provozního bezpečnostního předpisu jde o povinnost dle § 102 odst. 1, odst. 5 písm. j) zákoníku práce]. Tyto povinnosti jsou dále rozvedeny mj. i v zákoně č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a zdraví při práci, podle jehož § 4 odst. 2 platí, že bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, dopravních prostředků a náradí stanoví prováděcí právní předpis. Tím je pak nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí, které v § 2 písm. g) definuje místní provozní bezpečnostní předpis jako místním provozním bezpečnostním předpisem předpis zaměstnavatele upravující zejména pracovní technologické postupy pro používání zařízení a pravidla pohybu zařízení a zaměstnanců v prostorech a na pracovištích zaměstnavatele. Podle § 3 odst. 1 písm. a) citovaného nařízení vlády, minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením jsou používání zařízení k účelům a za podmínek, pro které je určeno, v souladu s provozní dokumentací; zaměstnavatel může stanovit další požadavky na bezpečnost místním provozním bezpečnostním předpisem, a to minimálně v rozsahu daném normovou hodnotou. Podle § 4 odst. 1 citovaného nařízení vlády pak: *„Kontrola bezpečnosti provozu zařízení před uvedením do provozu je prováděna podle průvodní dokumentace výrobce. Není-li výrobce znám nebo není-li průvodní dokumentace k dispozici, stanoví rozsah kontroly zařízení zaměstnavatel místním provozním bezpečnostním předpisem.“* Dle druhého odstavce téhož ustanovení pak: *„Zařízení musí být vybaveno provozní dokumentací. Následná kontrola musí být prováděna nejméně jednou za 12 měsíců v rozsahu stanoveném místním provozním bezpečnostním předpisem, nestanoví-li zvláštní právní předpis, popřípadě průvodní dokumentace nebo normové hodnoty rozsah a četnost následných kontrol jinak.“*

35. Tuto rekapitulaci soud provedl pouze pro přehlednost; sama povinnost zpracovat místní provozní bezpečnostní předpis nebyla ani žalobou zpochybněna. Žalobkyně má pravdu, že jí žádný právní předpis neukládá, aby zpracovala místní provozní bezpečnostní předpis jen z titulu svého vlastnictví větrných elektráren, jejichž součástí jsou kioskové trafostanice. Nic takového jí ale nebylo ze strany správních orgánů vytčeno. Naopak, ze shora citované právní úpravy je zřejmé, že povinnost

zpracování místních provozních bezpečnostních předpisů stíhá zaměstnavatele, a to ve vztahu k jeho pracovištím.

36. Shora již soud konstatoval, z jakého důvodu uzavřel, že zaměstnanci žalobkyně, přinejmenším pak J. L. (a přinejmenším v rozsahu stanoveném ve smlouvě o provozování a údržbě vysokonapěťových zařízení větrných elektráren APB v lokalitě Ašsko a následných revizích ze dne 15. 4. 2016), stejně jako zaměstnanci Chebské elektrofirmy plnili pracovní úkoly na jednom pracovišti. Na jejich zaměstnavatele se tak *eo ipso* vztahovala i povinnost zpracovat místní provozní bezpečnostní předpis. Skutečnost, že místní provozní bezpečnostní předpisy v případě jiných kioskových trafostanic zpracovávala Chebská elektrofirma je v tomto ohledu nevýznamná, neboť je věcí žalobkyně, jakým způsobem splnění své povinnosti, aby byl místní provozní bezpečnostní předpis zpracován, zajistí. V daném případě tento předpis zpracován nebyl, což ostatně žalobkyně ani nijak nerozporovala.
37. S ohledem na jejich funkci pak je jen logické, že místní provozní bezpečnostní předpisy musí být zpracovány pro každé pracoviště, což platí i v případě, že se na jiném pracovišti téhož zaměstnavatele nachází stejné zařízení (proto je ostatně nedůvodná námitka žalobkyně, že ve správním řízení nebylo provedeno dokazování k tomu, zda nebylo možno použít některý jiný ze zpracovaných místních bezpečnostních provozních předpisů pro jiné trafostanice). I v tomto ohledu totiž do popředí vystupuje zájem na prevenci a preventivní ochraně bezpečí a zdraví při práci, když zejména v případě havárií či jiných náhlých poruch není možné spoléhat se na dostupnost místních provozních bezpečnostních předpisů umístěných na jiných pracovištích. V projednávaném případě přitom ani nešlo o shodná zařízení; soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že jednotlivé trafostanice se od sebe odlišovaly, byť se jednalo o shodné typy těchto trafostanic (MARBETON CZ KN 3060). Tyto rozdíly jsou zachyceny ve správním spise, v němž se nachází tři zpracované místní provozní bezpečnostní předpisy pro trafostanice tohoto typu, na které ostatně i žalovaný poukázal (např. jiné napojovací body na elektrizační soustavu, napojení na jiné venkovní vedení, délka kabelového vedení k připojení trafostanice, připojení do trafokobky vs. připojení na venkovní vedení atd.). Žalobkyně tedy skutečně porušila svou povinnost stanovenou v § 102 odst. 1, odst. 5 písm. j) zákoníku práce, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.
38. Lze tedy uzavřít, že ani tento žalobní bod není důvodný. Z toho vyplývá, že i celá žaloba byla shledána nedůvodnou, a soud ji proto podle § 78 odst. 7 výrokem I. zamítl.

Náklady řízení

39. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 7. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu